

Дика. Шлях від втрати до віднайдення себе

КУПИТИ

У двадцять два роки Шерил Стрейд думала, що втратила все. Після смерті матері її сім'я роз'їхалася, а власний шлюб незабаром був зруйнований. Через чотири роки, не маючи більше чого втрачати, вона прийняла найбільш імпульсивне рішення у своєму житті. Без найменшого досвіду, керуючись лише сліпою волею, вона пройшла понад тисячу миль стежкою Pacific Crest від пустелі Мохаве через Каліфорнію та Орегон до штату Вашингтон — і зробила це сама. Напружена, стильна, добра й дотепна, ця розповідь відверто передає жах і задоволення жінки, яка, незважаючи на всі труднощі, рухається вперед.

Пролог

Дерева були високими, але я стояла вище, на стрімкому гірському схилі в північній Каліфорнії. За мить до цього я скинула похідні черевики, і лівий черевик полетів якраз на ці дерева, хоч і не одразу. Спершу він підстрибнув у повітрі, коли на нього звалився мій здоровезний рюкзак, а потім поскакав гравійною стежкою і перелетів через край прірви. Він відскочив від скельного виступу за кілька десятків сантиметрів нижче мене й зник унизу, в гущавині лісу, де його вже було не дістати. Я жахнулася, хоча й провела в дикій глушині щонайменше тридцять вісім днів і за цей час уже встигла зрозуміти: якщо може статися що завгодно, воно станеться. Але це не означає, що мене не ошелешило, коли це таки сталося.

Мій черевик щез. Насправді щез.

Я притиснула його товариша до грудей, як маля, хоча, звісно, це було безглуздо. Що таке один черевик без другого? Ніщо. Непотріб, навіки сирота, і я не зглянулася над ним. Там було що нести, масивний коричневий шкіряний черевик компанії Raichle з червоною шнурівкою і сріблястими металевими петлями. Я високо підняла його, з розмаху жбурнула — і дивилася, як він падає між розлогі дерева й зникає з мого життя.

Я була сама. Босоніж. Мені було двадцять шість років, і я теж сирота. Справжня волоцюга, як зауважив незнайомець кілька тижнів тому, коли я назвалася і пояснила, до якої міри відірвана від світу. Батько зник із мого життя, коли мені виповнилося шість років. Мати померла, коли мені було вже двадцять два. Після її смерті мій вітчим із людини, яку я вважала батьком, став чоловіком, якого я майже не впізнавала. Брата й сестру горе розкидало у різні боки, попри мої зусилля згуртувати нас, аж поки я не втратила надію і теж не завіялася хтозна-куди.

Роками, перед тим як я запустила черевиком над схилом тієї гори, я намагалася й сама кинутися у прірву.

Я моталася країною, блукала, мандрувала — від Міннесоти до Нью-Йорка, до Орегону й через увесь Захід — і зрештою влітку 1995 року

залишилася без черевиків, не стільки вільною від цього світу, скільки прив'язаною до нього.

Це був світ, у якому я ніколи не була, але знала, що він існує; світ, до якого я йшла згорьована, розгублена, сповнена страху та надії. Світ, який, здавалося, зробить із мене жінку, якою я могла б стати, і водночас перетворить мене на ту дівчину, якою я була колись. Світ у 60 сантиметрів завширшки і 4286 кілометрів завдовжки.

Світ, відомий як Pacific Crest Trail (Тихоокеанський верховинний шлях).

Уперше я почула про нього лише сім місяців тому, коли жила в Міннеаполісі, сумна та зневірена, на межі розлучення з чоловіком, якого й досі кохала. Стоячи в черзі в магазині туристичного спорядження, щоб купити складану лопату, я взяла з найближчої полиці книжку під назвою Pacific Crest Trail, Volume 1: California («Тихоокеанський верховинний шлях, том 1: Каліфорнія») і глянула на зворот обкладинки. Там ішлося про безперервний маршрут незайманою природою, що пролягав від мексиканського кордону в Каліфорнії до кордону з Канадою вздовж гребенів дев'яти гірських масивів: Лагуна, Сан-Хасінто, Сан-Бернардіно, Сан-Габріель, Лібре, Техачапі, Сьєрра-Невада, Кламат і Каскадних гір. Якщо рахувати навпростець, загальна відстань становила приблизно 1600 кілометрів, але реальний маршрут був майже вдвічі довшим. Пролягаючи через територію штатів Каліфорнія, Орегон і Вашингтон, Тихоокеанський верховинний шлях (ТВШ) тягнеться через національні парки й заповідні зони, а також через федеральні, приватні землі та резервації; через пустелі, гори та тропічні ліси; через річки й автостради. Я перевернула книжку й розглянула обкладинку — всіяне валунами озеро, оточене скелястими кручами на тлі блакитного неба, — а потім поклала її назад на полицю, заплатила за лопату й пішла собі.

Однак невдовзі я повернулася і купила книжку. Тоді Тихоокеанський верховинний шлях ще нічого для мене не означав. Це була ідея, туманна й чудернацька, сповнена обіцянок і таємниць. Щось розквітало в мені, коли я проводила пальцем по нерівній лінії на карті.

Я вирішила, що пройду цією лінією з кінця в кінець або принаймні стільки, скільки зможу за сто днів.

Я жила сама у квартирі-студії в Міннеаполісі, розійшлася з чоловіком і, працюючи офіціанткою, почувалася такою жалюгідною та розгубленою, як ще ніколи в житті. Здавалося, я щодня визираю з дна глибокого колодязя. От у цьому колодязі я і надумала перетворитися на самотню мандрівницю глушиною. А чому б і ні?

Я вже стільки всього перепробувала. Любляча дружина й зрадниця. Улюблена донька, яка тепер проводила відпустки на самоті. Амбітна, надздібна й перспективна письменниця, яка перестрибувала з однієї беззмістовної роботи на іншу, небезпечно бавилася наркотиками і вже переспала із силою-силенною чоловіків. Я була онукою шахтаря з Пенсильванії і донькою сталевара, який став комерсантом. Після розлучення батьків я раз по раз жила з матір'ю, братом і сестрою в багатоквартирних будинках, заселених матерями-одиначками та їхніми дітьми. Підлітком я мешкала, як кажуть, «ближче до земельки», в північних лісах Міннесоти, в будинку без туалету, електрики та водопроводу. Попри це, у школі я стала чирлідеркою групи підтримки та королевою випускного балу, а під час навчання у коледжі вважалася лівою феміністкою-радикалкою в студмістечку.

Але жінка, яка крокує тисячу вісімсот кілометрів глушиною? Такою я ще ніколи не була. Мені немає чого втрачати, якщо спробую.

Здавалося, це було багато років тому — коли я стояла босоніж на тій горі в Каліфорнії, — але насправді зовсім в іншому житті, коли я, можливо, нерозумно вирішила здійснити довгий піший похід наодинці по ТВШ, щоб урятувати себе. Тоді я вважала, що все, пройдене мною раніше, підготувало мене до нової подорожі. Насправді ні, та й ніщо не могло б. Кожен день цим шляхом був єдиною реальною підготовкою до наступного. А іноді навіть попередній день не готував мене до того, що буде далі.

Приміром, до того, що мої черевики безповоротно злетять зі схилу гори.

Щоправда, я не надто шкодувала за ними.

Рекомендована література

Жінки, які кохають до нестями

Ігри, у які грають люди

Я бачу, вас цікавить п'ятьма

Позбудься звички бути собою. Зміни власне мислення

Сім чоловіків Евелін Г'юго

Шлях до надприродного. Як звичайні люди досягають незвичайного

Перейти до категорії
Біографії і мемуари

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ